

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5CoCsp/42/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8820200234
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8820200234.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Karola Krochtu a JUDr. Eduarda Valenčina v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava - Petržalka, IČO: 35724803, zast. REMEDIUM LEGAL, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava - Petržalka, IČO: 53255739 proti žalovanej: H. T., nar. XX.X.XXXX, L. XX, okr. P. B. O., o zaplatenie sumy 2.629,35 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 10Csp/12/2020-71 zo dňa 25.05.2021 takto

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok v jeho napadnutej časti, t. j. vo výroku III., ktorým súd žalobu v prevyšujúcej časti zamietol a vo výroku IV. o trovách konania.

II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku vyslovil:

„I. Súd konanie v časti o zaplatenie 160,- € s prísl. z a s t a v u j e .

II. Žalovaná je p o v i n n á žalobcovi zaplatiť sumu 537,88 €, a to v splátkach po 10,- € mesačne, vždy do 25-teho dňa toho ktorého mesiaca nasledujúceho po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku. Omeškaním č o i len s jednou splátkou sa stane splatným celý zvyšok neuhradeného dlhu.

III. V prevyšujúcej časti súd žalobu z a m i e t a .

IV. Žalovaná n e m á voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil podľa ust. § 39, § 52 ods. 1 a 2, § 53 ods. 1 - 3, 5, § 517 ods. 1, § 524 ods. 1 a 2, § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., o spotrebiteľských úveroch, zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 144, § 145 ods. 2, § 146 ods. 1, § 232 ods. 3 a 4, § 255 ods. 2, § 257, § 262 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, (ďalej len „CSP“).

3. V odôvodnení konštatoval, že dňa 10.3.2014 uzavrel právny predchodca žalobcu, Home Credit Slovakia, a. s. a žalovaná Úverovú zmluvu o bezúčelovom a revolvingovom úvere, ktorý žalovanej poskytol bezúčelový úver v sume 2.600 eur. Listom zo dňa 17.8.2016, adresovaným žalovanej, označený ako „Výzva k splateniu celého dlhu“, žalobca žalovanej oznámil, že v súlade s dohodnutými podmienkami pre poskytovanie bankových produktov a služieb vyhlasuje mimoriadnu splatnosť pohľadávky, ktorá sa stáva splatnou v celku vo výške 2.554,99 eur. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 13.2.2017 postúpil (postupca) svoju pohľadávku voči žalovanej žalobcovi. V súlade s vykonaným dokazovaním a v zmysle citovaných ustanovení zákonov, súd prvej inštancie mal preukázané, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávky uplatnenej v predmetnom konaní. Zmluvný vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou posúdil ako spotrebiteľskú zmluvu, no podľa zmluvy sa predmetný

právny vzťah mal riadiť príslušnými ustanoveniami Obchodného zákonníka. Nakoľko však sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu, bolo potrebné na ňu aplikovať príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie podrobil predmetnú zmluvu súdnej kontrole, pričom uzavrel, že predmetná zmluva obsahuje niekoľko neprijateľných podmienok, a to vo vzťahu k uplatneným poplatkom (poplatok za zmenu počtu a výšky splátok, poplatok za službu odložené splátky), ďalej vo vzťahu k výške úrokovej sadzby, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi, dohode o rozhodcovskom konaní, príslušným ustanoveniam o uzavretí poistenia ako aj k vnútenému revolvingu. Vzhľadom na neprijateľnosť množstva zmluvných podmienok súd prvej inštancie úverovú zmluvu posúdil ako absolútne neplatnú a tiež s ohľadom na absenciu podstatných náležitostí podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (zmluva neobsahuje termín splatnosti prvej splátky a termín splatnosti poslednej splátky) ju považoval za bezpoplatkovú a bezúročnú. Preto žalobcovi priznal len čistý rozdiel medzi poskytnutou istinou 2.600,- eur a k dnešnému dňu zo strany žalovanej uhradenými sumami. Vo vzťahu k „uznaniu dlhu“ súd prvej inštancie uzavrel, že samotný akt uznania zo strany žalovanej nespĺňal parameter uznávacieho aktu tak, aby bolo možné rozhodnúť rozsudkom pre uznanie. Ak takýto akt žalovaná urobila a vyjadrila ochotu platiť splátky po 75 eur, súd tento akt hodnotil jednak z dôvodu zastrašenosti súdnym sporom, jednak s tým, že chce mať pokoj s chodením na súdy a jednak z jej ťaživej sociálnej a finančnej situácie spojenej s alkoholizmom jej manžela. Preto súd prvej inštancie na takýto akt neprihliadal. Pokiaľ išlo o dohodu o uznaní záväzku a dohodu o splátkach, kde žalovaná v kancelárii predošlého zástupcu žalobcu uznala dlh a dohodla splátky, konajúci súd tento právny akt posúdil ako neplatný, zo strany právneho predchodcu žalobcu išlo len o to zabezpečiť si úhradu záväzku. S ohľadom na ťaživú finančnú situáciu žalovanej a jej pravidelné uhrádzanie splátok aj po podaní žaloby, jej súd prvej inštancie umožnil zaplatiť žalobcovi priznanú sumu v pravidelných mesačných splátkach vo výške 10,- eur mesačne. Nakoľko nebolo možné ustáliť, kedy by sa žalovaná mala dostať do omeškania so splácaním svojej pohľadávky, súd prvej inštancie žalobcovi úrok z omeškania nepriznal. V kontexte vyššie uvedených dôvodov žalobu čiastočne zamietol. Keďže žalobca zobral svoj návrh späť pred začatím pojednávania, súd konanie v časti o zaplatenie sumy 160,- eur s príslušenstvom zastavil. Výrok o trovách konania odôvodnil tak, že žalovanej trovy konania nepriznal, aj keď v konaní bola v prevažnej miere úspešná, no žiadne jej nevznikli.

4. Proti tomuto rozsudku v časti výroku III. a to súvisiacom výroku IV. podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. V odvolaní namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Uvedené žalobca odôvodňuje tým, že žalovaná na pojednávaní dňa 25.05.2021 uznala pohľadávku uplatňovanú podanou žalobou a prejavila záujem dlžnú sumu splácať po 75,00 Eur mesačne. V nadväznosti na uznanie dlhu žalovanej žalobca v priebehu konania súhlasil s navrhovanou výškou mesačnej splátky a navrhol, aby súd rozhodol o uplatnenom nároku rozsudkom pre uznanie, čím došlo k naplneniu všetkých procesných podmienok, ktoré vyžaduje zákon na to, aby bol súd povinný rozhodnúť o uplatnenom nároku rozsudkom pre uznanie. Súd prvej inštancie však napriek uvedenému nerozhodol o uplatnenom nároku rozsudkom pre uznanie a preskúmaval uplatnený nárok po hmotnoprávnej stránke. Takýto postup súdu je podľa názoru žalobcu v priamom rozpore s odbornou literatúrou a príslušnými ustanoveniami CSP, v zmysle ktorých súd v prípade uznania nároku nie je oprávnený skúmať hmotnoprávnu stránku veci, nakoľko je viazaný procesným úkonom žalovaného a v prípade návrhu na vydanie rozsudku pre uznanie zo strany žalobcu je povinný takto rozhodnúť, a to aj v prípade, ak by mal za to, že nárok uplatnený žalobou napr. neexistuje. Výklad súdu prvej inštancie ust. § 282 CSP žalobca považuje za faktickú zmenu vôle zákonodarcu, ktorú zákonodarca prejavil v ust. § 282 CSP, čím vo veci konajúci súd porušil ústavný princíp trojdelenia štátnej moci, z ktorého vyplýva, že právomoc meniť zákony patrí Národnej rade Slovenskej republiky, nie súdom. Žalobca tiež namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutia, nakoľko súd prvej inštancie v bode 43. odôvodnenia k uznaniu dlhu len uviedol, že uznanie záväzku je neplatný právny úkon z dôvodu, že išlo len o zabezpečenie úhrady záväzku. Skutočnosť, že uznanie dlhu je výlučne zabezpečovací prostriedok vyplýva z Občianskeho zákonníka a posúdenie neplatnosti právneho úkonu len z dôvodu, že jeho účel spĺňal hlavné kritérium, a teda že išlo o zabezpečenie pohľadávky je nelogické a v priamom rozpore s hmotným právom. Žalobca sa s uvedeným konštatovaním nestotožňuje. Žalobca má za to, že súd bez akéhokoľvek zdôvodnenia posúdil neplatnosť právnych úkonov žalovanej, ktorá ich vykonanie na pojednávaní aj ústne do zápisnice potvrdila, čím porušil žalobcove právo na spravodlivé súdne konanie a nestrannosť súdu nakoľko konajúci súd v pozícii pomyselného zástupcu spotrebiteľa rozporoval nielen skutkové tvrdenia a dôkazy predložené žalobcom, ale zároveň aj tvrdenia samotného spotrebiteľa, ktorý prejavil záujem splatiť svoj

dlh voči žalobcovi. Žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 CSP ho zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu, resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 Civilného sporového poriadku ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si uplatnil trovy konania a trovy právneho zastúpenia.

5. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrila.

6. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v jeho napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 19.05.2022 a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu v napadnutej časti nie je nedôvodné.

7. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

8. Odvolací súd konštatuje, že z podaného odvolania vyplýva, že žalobca namieta nesprávne právne posúdenie veci (§ 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP).

9. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR z 27. júla 2011, sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

10. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

11. Čo do rozhodnutia o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom na rozhodnutie vo veci. Na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie náležite aj odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia v jeho napadnutej časti konajúceho súdu prvej inštancie a v podrobnostiach naň poukazuje. Zároveň konštatuje, že žalobca v odvolacom konaní ani nevzniesol žiadne námietky, s ktorými by sa čo do veci samej už nevyporiadal súd prvej inštancie a opätovne zdôvodnenie ich neopodstatnenosti pre rozhodnutie v tejto veci aj odvolacím súdom by bolo len opakovaním už vyčerpávajúceho zdôvodnenia poskytnutého sporovým stranám súdom prvej inštancie v odôvodnení napádaného rozhodnutia.

12. Pokiaľ ide o zásadnú námietku žalobcu, že súd prvej inštancie bol povinný a mal rozhodnúť o jeho nároku rozsudkom pre uznanie, odvolací súd uvádza, že sa podrobne oboznámil so zápisnicou z pojednávania zo dňa 25.05.2021, kde žalovaná prezentuje svoj názor na výzvu súdu prvej inštancie, aby sa vyjadrila k doručenej žalobe (č. l. 66). Ide o jediné vyjadrenie žalovanej vo veci ohľadom „uznania dlhu“, kde žalovaná uviedla, že si je vedomá, že „to nesplátila“ a chce sa dohodnúť na splátkach.

13. Súd prvej inštancie konštatoval, že ide o vyjadrenie žalovanej, ktorá vyjadrila ochotu platiť splátky po 75,- eur a tento akt zhodnotil ako akt urobený z dôvodu zastrešenia súdnym sporom, ako aj v súvislosti s tým, že chce mať pokoj s chodením na súdy ako aj s ohľadom na jej ťaživú sociálnu a finančnú situáciu spojenú s alkoholizmom jej manžela. Odvolací súd má za, že vyjadrenie žalovanej, ktoré zaznelo na

pojednávani dňa 25.05.2021 je potrebné vnímať tak, že žalovaná nepoprela pohľadávku vo veci samej a poukázala iba na to, že chce pohľadávku splácať v splátkach s ohľadom na jej majetkovú situáciu.

14. Odvolací súd zdôrazňuje, že uznanie dlhu je jednostranný právny úkon dlžníka voči veriteľovi, ktorý musí obsahovať tak všeobecné, ako i osobitné náležitosti stanovené pre tento právny úkon v ust. § 34 a nasl. a § 558 Občianskeho zákonníka. Na to, aby bolo možné vyhodnotiť vyjadrenie dlžníka za platné uznanie dlhu bolo by nutné, aby tento nielen nemal výhrady k žalobe, ale dostatočne a jasne deklaroval okrem prísľubu zaplatiť dlh aj jeho dôvod a výšku. Tak ako konštatoval súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 25.05.2021 i odvolací súd má za to, že uplatňovaný nárok tak ako bol uplatnený voči žalovanej bol sporný a nebol dôvodný.

15. Odvolací súd ďalej uvádza, že v prípade spotrebiteľských sporov nie je uznanie dlhu žalovanou spotrebiteľkou pred súdom skutočnosťou, ktorá by zbavovala súd povinnosti skúmať spotrebiteľskú zmluvu, ktorá je právnym základom uplatneného nároku z toho hľadiska, či neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na zásadu spravodlivosti, keď pasívni spotrebiteľia, ktorí sa k žalobe nevyjadria a ani nezúčastnia pojednávania by boli zvýhodnení voči spotrebiteľom, ktorí dlh pred súdom uznávajú, a to iba z obavy, že v opačnom prípade im nebude umožnené uhradiť dlh v splátkach z dôvodu neinformovanosti, neznalosti svojich práv, pocitu bezmocnosti voči dodávateľovi, ktorý je v konaní právne zastúpený a ktorý ich nespočetne krát vyzýva k plneniu.

16. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na znenie ust. § 298 CSP v spojení s ust. § 295 CSP., keď je súd povinný aj bez návrhu skúmať neprijateľnosť zmluvných podmienok uvedených v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou, a to nielen tých, na ktorých spočíva uplatnený nárok, ale všetkých ostatných podmienok spotrebiteľskej zmluvy alebo iných zmluvných dokumentov súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou. Tieto ustanovenia predstavujú v Civilnom sporovom poriadku odôvodnenú výnimku z dispozičnej zásady a z princípu „ne ultra petitem“. V danej veci ide o spotrebiteľský charakter záväzkového vzťahu, z ktorého si žalobca uplatňoval žalovanú istinu s príslušenstvom. Preto súd prvej inštancie správne ex offio posúdil dôvodnosť nároku z hľadiska právnych predpisov spotrebiteľského práva. Správne postupoval aj keď vyhodnotil skutkový stav veci, predložené dôkazy a vec správne posúdil z hľadiska hmotného práva. Preto odvolacie námietky žalobcu o nesprávnom procesnom postupe súdu prvej inštancie z dôvodu, že tento nerozhodol rozsudkom pre uznanie nie sú dôvodné.

17. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie v tom, že aj keď žalovaná so žalobcom uzavrela Dohodu o splátkovom kalendári a uznanie záväzku dňa 18.04.2019, nedošlo ku kvalifikovanému uznávaciemu prejavu zo strany žalovanej. Odhliadnuc od skutočnosti, že žalovaná v konaní pred súdom prvej inštancie nikdy nevyjadrila súhlas s výškou dlhu, jej vyjadrenia sa vždy týkali len splácania dlhu formou splátok, je nepochybné, že ide o listinu vyhotovenú vo forme predtlačeneho formulára, ktorú žalobca vopred pripravil a žalovaná nemala možnosť ju žiadnym spôsobom ovplyvniť. Ako už odvolací súd uviedol vyššie, je nepochybné, že uznanie záväzku je jednostranný právny úkon, v ktorom dlžník uznáva záväzok čo do dôvodu a výšky. Na jeho platnosť je potrebná písomná forma, prísľub zaplatenia dlhu a špecifikácia dlhu s uvedením jeho dôvodu a výšky, avšak samotné splnenie týchto náležitostí nerobí z právneho úkonu uznávacie vyhlásenie, pokiaľ nie je podložené tiež slobodnou vôľou konajúcej osoby smerujúcou ku vzniku práv či povinností z neho vyplývajúcich. Vzhľadom na vopred formulovaný obsah uznania možno mať vážne pochybnosti o tom, že skutočný prejav vôle žalovanej dlžníka zodpovedá jej obsahu, pretože iniciatíva k uzatvoreniu takejto dohody nikdy nevychádza od spotrebiteľa.

18. Podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

19. Podľa ust. § 54a Občianskeho zákonníka, premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať a ani ho platne zabezpečiť; ustanovenie § 151j ods. 2 tým nie je dotknuté. Zmeniť obsah premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy, nahradiť ho novým právom alebo obnoviť jeho vymáhateľnosť možno len na základe právneho úkonu dlžníka, ktorý o premlčaní vedel.

20. Žalobca však počas konania nepreukázal (na ňom bolo dôkazné bremeno), že žalovanej ako priemernému spotrebiteľovi boli akokoľvek vysvetlené, v súlade s požiadavkou odbornej starostlivosti, následky uznania dlhu najmä s ohľadom na jeho premlčanie, resp. dĺžky premlčacej doby. Následne žalovaná bez toho, aby jej boli vysvetlené následky uznania záväzku, dohodu podpísala. Ak by bol žalobca žalovanej vysvetlil následky uznania záväzku, bolo by nelogické, že by žalovaná s takýmto poznatkom dohodu o uznaní záväzku podpísala. Navyše v čase, kedy už bol nárok žalobcu podľa ustanovení § 54a v spojení s § 101 Občianskeho zákonníka s najväčšou pravdepodobnosťou premlčaný, resp. za krátko by k premlčaniu došlo. Z obsahu spisu nevyplýva, kedy sa žalovaná dostala do omeškania prvý raz a kedy teda presne začala plynúť premlčacia doba. Odvolací súd však má za preukázané, že k zosplatneniu pohľadávky došlo 17.08.2016 (č. l. 19), a teda k omeškaniu zo strany žalovanej muselo dôjsť (v prípade, že k vyhláseniu splatnosti celej pohľadávky došlo v súlade so zákonom), minimálne tri mesiace a 15 dní pred hore uvedeným dátumom (17.08.2016), teda v apríli - máji 2016, pričom k podpísaniu Dohody o splátkovom kalendári a uznaní záväzku zo strany žalovanej došlo 18.04.2019. Takémuto konaniu nemožno priznať súdnu ochranu.

21. Súdna prax vychádza zo stanoviska, že dohoda o splátkach je typicky formulárovým ošetrením vzniknutého stavu, kedy sa na podpis spotrebiteľovi predkladá zdanlivo výhodná dohoda o splátkach. Aj v tomto prípade dohodu o splátkovom kalendári a uznaní dlhu predloženú žalobcom treba považovať za formulárový dokument, ktorý má zdanlivo pôsobiť ako ústupok vo forme povolenia splátok dlhu, avšak jeho cieľom je dosiahnutie uznania záväzku a tým predĺženie premlčacej lehoty na uplatnenie nároku. Možno konštatovať, že ak dlžník podpisuje takúto dohodu, nerobí to z dôvodu, aby uznal svoj záväzok, ale aby dosiahol splátky svojho dlhu, ako to napokon aj vyplynulo z vyjadrenia žalovanej na pojednávaní dňa 25.05.2021, kde uviedla, že platí splátky na základe splátkového kalendára.

22. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že sa oboznámil s obsahom podanej žaloby a zistil, že uplatňovaný nárok ako je uplatnený voči žalovanej je sporný a nie je dôvodný, pretože zmluva, ktorú uzavrel právny predchodca žalobcu a žalovaná obsahuje množstvo neprijateľných zmluvných podmienok, a preto je ako celok neplatná a aj keby predmetnú zmluvu považoval súd za platnú, je potrebné ju posúdiť ako zmluvu bez poplatkov a bezúročnú, a to z dôvodu absencie jej podstatných náležitostí, ktoré vyplývajú priamo z dikcie zákona č. 129/2010 Z. z., o spotrebiteľských úveroch, zakotvených konkrétne v ust. § 9 ods. 2 citovaného zákona. Nakoľko žalobca v odvolaní toto právne posúdenie zo strany súdu prvej inštancie nenamietal, odvolací súd sa podrobnejšie k nemu vyjadrovať nebude a v celom rozsahu sa odkazuje na právne závery súdu prvej inštancie, ktoré považuje za vecne aj právne správne.

23. Odvolací súd preto, postupom podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP, potvrdil rozsudok v jeho napadnutej časti, t. j. vo výroku III. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku IV. o náhrade trov konania ako vecne správny.

24. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní neúspešný žalobca nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania a úspešnej žalovanej trovy odvolacieho konania nevznikli. Vzhľadom na uvedené, odvolací súd vyslovil, že stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

25. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.